

ת"פ 11204/04/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד בואיה, אמין אבו ריח

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט ארנון דראל

תפ 11204-04-15

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד נוגה בן סידי,
פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

1. מוחמד בואיה (עציר)

2. אמין אבו ריח (עציר)

הנאשמים

ע"י עו"ד דרויש נאשף

גזר דין (נאשם 2)

כתב האישום

1. הנאשם מס' 2 (להלן: הנאשם) הורשע לפי הודאתו בעבירות התפרצות למקום מגורים - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), גניבה - לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין וכניסה לישראל שלא כדין - לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

2. לפי תיאור העובדות שבכתב האישום המתוקן, שבהן הודה הנאשם, הנאשם הוא תושב האזור שאין ברשותו אישור כניסה לישראל. ביום 3.4.15, "ליל הסדר", הוסע הנאשם על ידי הנאשם מס' 1 ביחד עם שני אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה. הנאשם והאחרים ירדו מהרכב ברמת שרת בירושלים והתפרצו לדירתם של המתלוננים: הנאשם והאחרים טיפסו על הגדר המקיפה את מרפסת הדירה, שברו את סורג דלת היציאה למרפסת ונכנסו לדירה. בהיותם בדירה הם הוציאו את תכולת הארונות וגנבו מהדירה שני מחשבים ניידים, ארנקים ובהם כרטיסי אשראי, תכשיטים ו-6 מכשירי טלפון נייד מסוג "אייפון" ו"גלקסי". את הרכוש הכניסו הנאשם והאחרים לתיק ועזבו את המקום. הנאשם 1 אסף את השלושה שביצעו את הפריצה (ובהם הנאשם) והארבעה החלו בנסיעה. במהלך הנסיעה החל מרדף אחר הרכב עד שהרכב נעצר כתוצאה מפגיעה בג'יפ משטרה שדלק אחריו. הנאשם ניסה להימלט דרך חלון הרכב ונעצר.

3. כאמור הנאשם הודה במיוחד לו בכתב האישום המתוקן בתחילת ההליך ולא נשמעו ראיות.

הראיות לעונש

4. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם. מגיליון זה נלמד כי לנאשם מספר הרשעות קודמות. הרשעתו האחרונה עניינה עבירה משנת 2009 שהביאה להרשעתו בעבירות דומות לעבירות בהן הורשע עתה: התפרצות, גניבה, כניסה לישראל שלא כחוק וקשירת קשר. הנאשם נדון למאסר למשך 13 חודשים ולמאסר על תנאי. הרשעות קודמות של הנאשם הן בעבירות בטחון או על רקע לאומני שבגינן הורשע ונדון לעונשי מאסר.

5. מטעם הנאשם הוגשו מסמכים רפואיים ותמונה המתארים פגיעה של הנאשם בתאונת דרכים, שבה נגרמו לו פגיעות גופניות שונות. לא ניתן לדעת מהמסמכים על מצבו הרפואי העדכני של הנאשם.

הטענות

6. המאשימה הצביעה על הערך המוגן בעבירות רכוש בכלל ובעבירת התפרצות בפרט - שמירה על הפרט, הגנה על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי וזאת לצד הגנה על רכוש. היא הפנתה לכך שהדבר חל ביתר שאת מקום בו נעשית כניסה לביתו של אדם שאמור להיות מבצרו וכי מכניסה מעין זו מתקיים סיכון לאליומות או לפגיעה בגוף ובנפש. אשר לנסיבות ביצוע העבירה טענה באת כוח המאשימה כי הנאשם ביצע את המעשה עם אחרים, תוך תחכום שכלל הצטיידות ותיאום עם רכב מילוט שהמתין במקום. היא ציינה כי חלקו הארי של הרכוש הוחזר וזאת בשל תושייתם של השוטרים ולא דווקא בשל פעולה כל שהיא של הנאשם. לדברי באת כוח המאשימה חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא מהותי ומרכזי. באת כוח המאשימה הפנתה לפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.2014)(להלן: עניין **ערג'**), וכן הציגה מספר פסקי דין שבהם נקבעו מתחמי ענישה והוטלו עונשים בעבירות דומות. באשר לעבירת השהייה הבלתי חוקית עמדה באת כוח המאשימה על הערכים המוגנים: שמירה על גבולות המדינה, הגנה על הביטחון ובכל הנוגע לעבירת ההפרעה לשוטר ציינה את האינטרס של שמירת הסדר ושלטון.

7. הפסיקה שתמכה בעמדת המאשימה בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת הייתה:

א. רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014) - החלטה שניתנה בבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי שבו נדחה ערעור על גזר דין שהוטל בבית משפט השלום. מתחם העונש ההולם שנקבע שם עמד על 12-24 חודשי מאסר בגין כל עבירת התפרצות וגניבה. העונש שהוטל על המבקש שם בגין שתי עבירות התפרצות הועמד על 18 חודשים תוך התחשבות במאמצי שיקום שעבר, נסיבות אישיות קשות ועבר פלילי עשיר אך ישן.

ב. עפ"ג (י"ם) 254-09-13 **מדינת ישראל נ' מאיר גונן** (23.10.2013) - בית המשפט המחוזי בירושלים החמיר בעונשו של מי שהורשע בעבירת התפרצות וגניבה ונדון ל-12 חודשי מאסר. העונש הועמד על 16 חודשי מאסר (הפעלה במצטבר של עונש מאסר מותנה ולא בחופף).

ג. עפ"ג (חי') 33356-06-13 **שאדי הדיב נ' מדינת ישראל** (2.1.2014) - בית המשפט המחוזי בחיפה (בדעת רוב) דחה ערעור על גזר דין שהוטל בבית משפט השלום בגין עבירות של התפרצות, גניבה וכניסה לישראל שלא כדין. המתחם שנקבע הועמד על 12-36 חודשי מאסר והעונש היה 24 חודשי מאסר תוך הפעלה במצטבר של עונש מאסר מותנה - 12 חודשים כך שהעונש הכולל נקבע ל- 36 חודשי מאסר.

ד. עפ"ג (חי') 64551-10-13 **זינו נ' מדינת ישראל** (6.2.2014) - באותו מקרה נדחה ערעור על גזרי דין שכללו הטלת עונש מאסר למשך 18 חודשים עבור כל עבירת התפרצות וגניבה באופן מצטבר (כך שהעונש הועמד על 36 חודשי מאסר עבור שתי עבירות). עם זאת, יש לציין כי לחובתם של המערערים שם היה עבר פלילי עשיר יותר מזה של הנאשם.

8. על יסוד טענותיה טענה באת כוח המאשימה לכך שמתחם העונש ההולם לנאשם הוא 15 עד 30 חודשי מאסר. בהתייחסה למיקומו של הנאשם בתוך המתחם ציינה כי הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון אך ציינה כי נטילת האחריות נעשתה לאחר שהנאשם נלכד בסמוך לאירוע ולא שתף פעולה בחקירותיו. היא ביקשה לראות נסיבה מחמירה בעבר הפלילי של הנאשם שכולל עבירות רכוש דומה שעונש המאסר שהוטל עליו בקשר אליה לא הביא להרתעה. העונש שביקשה המאשימה להטיל הועמד על 24 חודשי מאסר. באת כוח המאשימה ביקש להוסיף מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים וכן ביקשה להרות על חילוט כלי הפריצה.

9. בא כוח הנאשם לא חלק על הערכים המוגנים כפי שטענה להם באת כוח המאשימה. אף הוא הפנה לפסק הדין של בית המשפט העליון שאליו הפנתה המאשימה אך בהקשר לנאשם אחר שם וכן הגיש פסקי דין התומכים בעמדתו באשר למתחם הענישה ובאשר לעונש המתאים. באשר לעבר הפלילי של הנאשם נטען כי זה עבר ישן (ההרשעה האחרונה היא בקשר עם עבירה משנת 2009) ובנוסף הציג בא כוח הנאשם הכרעת דין בעניינו של הנאשם שניתנה בת.פ. (רחובות) 47211-10-11, שבה הואשם הנאשם בביצוע עבירות דומות אך זוכה לאחר שהיה עצור משך 8 חודשים. בא כוח הנאשם ביקש שבית המשפט יביא בחשבון את אותם חודשים בהם שהה הנאשם במעצר עד שזוכה. נסיבה נוספת שעליה עמד בא כוח הנאשם היא פציעתו של הנאשם בתאונת דרכים קשה.

10. עמדת בא כוח הנאשם הייתה כי יש לקבוע מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר ועד ל- 20 חודשים ובהינתן הנסיבות שתוארו לעיל צריך הנאשם להיות ברף התחתון ועונשו צריך לעמוד על 7-8 חודשי מאסר תוך הבאה בחשבון כי היה עצור בתיק אחר.

11. תמיכה לעמדתו מצא בא כוח הנאשם בשורה של גזרי דין שניתנו בבית משפט השלום בעבירות של התפרצות וגניבה. באותם גזרי דין נקבעו מתחמים נמוכים יותר מאלה שטענה להם המאשימה. כך בת.פ. (רחובות) 43348-04-13 **מדינת ישראל נ' קריספין** (8.9.2015) נקבע מתחם עונש הולם של 6-12 חודשי מאסר והוטל עונש מאסר של 9 חודשים. בת.פ. (רמ') 29454-01-13 **מדינת ישראל נ' דאר מוסא** (16.7.2013) נקבע מתחם של 6-13 חודשי מאסר עבור כל אחד מאירועי התפרצות נפרדים שנעשו תוך כניסה שלא כדין. העונש הכולל שנקבע הועמד על

18 חודשי מאסר. בת"פ (ראשל"צ) 12536-12-11 **מדינת ישראל נ' בן דוד** (31.10.2012) נקבע מתחם של 10-20 חודשי מאסר לעבירות התפרצות וגניבה באירוע אחד והנקבע עונש של 14 חודשי מאסר למי שלחובתו עבר פלילי מכביד וכן פסקי דין נוספים.

12. לצד ההפניה לפסקי הדין של הערכאות הדיוניות ביקש בא כוח הנאשם ללמוד גם מפסק דין של בית המשפט העליון בע"פ 370/14 **סלפית נ' מדינת ישראל** (25.8.2014) - באותו מקרה נדון ערעור על גזרי דין שהוטלו על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים. המתחם שנקבע לעבירות ההתפרצות והגניבה הועמד על ששה חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד ל- 20 חודשי מאסר. אחד המערערים שהיה מעורב בשני אירועים אך הביעה חרטה ותפקד תפקוד נורמטיבי תקין עד לאירוע נדון ל- 7 חודשי מאסר. ערעורו התקבל ועונשו הופחת ל- 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (על רקע הליך שיקום ותסקיר חיובי). השני נדון לעונש חמור יותר אך הורשע גם בעבירות נשק.

13. הנאשם אמר כי הוא מצטער על מה שקרה, רוצה לעבוד ומבקש לקבל טיפול רפואי.

דין והכרעה

14. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם לעבירות הרכוש (ההתפרצות והגניבה) על 10 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר; את המתחם בקשר עם עבירת הכניסה לישראל על מאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר וכך גם בכל הקשור לעבירת ההפרעה לשוט.

15. איני סבור כי נדרשת הרחבה באשר לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם מצד הנאשם, שכן לא הייתה מחלוקת באשר לאותם ערכים ובמידה רבה גם לא באשר למידת הפגיעה בהם. המדובר בהתפרצות לדירה ובגניבה מתוכה, שדי בה כשלעצמה כדי להביא לענישה מחמירה נוכח הפגיעה בערכים המוגנים, שעליהם עמדה באת כוח המאשימה:

"מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות התפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים" (עניין ערג', פסקה 8 וההפניות שם).

16. אלא שבכל הנוגע לביצוע העבירות קיימות נסיבות מחמירות נוספות (כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין):

התכנון שקדם לביצוע העבירה - על פני הדברים נלמד על קיומו של תכנון מאופי הביצוע, הסדרתו של רכב

מילוט והתארגנות של ארבעה מבצעים.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה על אחר - מדובר במי שנטל חלק פעיל בכניסה לדירה ובגניבה מתוכה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - במקרה זה הנזק אינו רק זה הנלווה לעבירת התפרצות לרבות הסיכון להתפתחות אירוע אלים אלא גם הנזק הנפשי הנגרם לבעלי הדירה, הנמצאים באותו ערב לחוג את ליל הסדר, ואמורים למצוא כי דירתם נפרצה באותו זמן ונגנבו ממנה חפצי ערך.

17. לצד ההתפרצות והגניבה עבר הנאשם עבירות נוספות: כניסה לישראל שלא כדין כדי לבצע עבירה, ביצוע העבירות בחבורה וכן ארגון רכב מילוט. לכך יש להוסיף את ההימלטות אגב המרדף המשטרתי. לכל אלה יש להוסיף את העיתוי - ליל הסדר, ערב שבו היו קורבנות העבירה מחוץ לביתם כדי לחוג את החג. המתחמים האמורים עולים בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת כפי שהובאה לעיל.

18. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם (לא נטען ולא הועלו שיקולים לחריגה מהמתחם) יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

- א. יש להטיל על הנאשם עונש אחד כולל על מכלול העבירות.
- ב. הנאשם הודה בביצוע העבירה וחסך את הזמן שהיה כרוך בניהול ההליך. יחד עם זאת מדובר במי שנתפס סמוך לאירוע.
- ג. הרכוש הוחזר לבעליו.
- ד. לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה קודמת באותן עבירות, כאשר הנאשם נשא בעקבות ההרשעה האחרונה עונש של 13 חודשי מאסר שלא הרתיע אותו מלשוב ולעבור עבירה.
- ה. איני סבור כי יש לתת משקל משמעותי למצבו הרפואי של הנאשם. כפי שטענה המאשימה המצב הרפואי לא הוכח באופן ראוי ובכל מקרה ניכר כי למרות הפגימה הרפואית הצליח הנאשם להיכנס לישראל, לפרוץ לדירה, לגנוב מתוכה ולהימלט. קשה אפוא להתרשם מפגיעה רפואית קשה.
- ו. עוד לא מצאתי מקום לייחס משקל למעצרו של הנאשם בהליך אחר. המעצר במסגרת ההליך שהסתיים אינו יוצר 'יתרת זכות' בחשבון 'עו"ש' שניתן לקזז אותה מכל עונש עתידי או יוצר מעין

חסינות ממאסר בעת שתבוצע עבירה נוספת, כפי ניתן לפרש את הטענה. יחד עם זאת בהערכת העונש הראוי נתתי דעתי גם לכך כנסיבה מקלה נוספת.

19. על יסוד כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל וזאת החל מיום מעצרו 3.4.2015.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש בתוך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר.

ג. שלושה חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 בתוך שנתיים ממועד שחרורו ממאסר.

20. לא מצאתי כי יש מקום לקביעת פיצוי למתלוננים שכן הרכוש הוחזר ולא הונחה תשתית לקבוע מה הנזקים שנגרמו להם מעבר לכך.

21. כלי הפריצה שנתפסו יחולטו ויושמדו ככל שאינם דרושים כראיה לצורך הליך אחר.

22. הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א כסלו תשע"ו, 03 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.

ארנון דראל, שופט